

[Steen Folke]

i og for sig har erkendt, at der altså var et mindre problem dér.

Derimod synes jeg ikke, at ministerens forklaring rækker ret langt, altså dette med, at man dengang havde en snæver forståelse af sikkerhedspolitik, at det kun var noget med det militære. Jeg tror, at afdøde Jens Otto Krag var snedigere, end udenrigsministeren vil gøre det til. Jeg er overbevist om, at selv daværende statsminister Jens Otto Krag godt var klar over, at sikkerhedspolitik ikke kun var noget om militære spørgsmål, men ganske rigtigt også indebar andre ting. Det gjorde det i 1971 såvel som i 1981 eller 1982. Der er ikke sket nogen ændring på det punkt; jeg tror heller ikke i socialdemokratiets politik. Jeg mener, at partiet selv dengang var klar over, at sikkerhedspolitik var andet og mere end militærpolitik. Jeg synes virkelig, det er et opsigtsvækkende standpunkt og en opsigtsvækkende forklaring, udenrigsministeren dér gav på, at man altså har ændret signaler på dette punkt.

Hvad angår brugen af veto og min opfordring til, at man blokerede det, nævner ministeren sådan lidt for debattens skyld nu folketingets forretningsordens § 23, der kan blokere og afvise visse forslag. Jeg tror i øvrigt ikke, ministeren har ret i, at den ikke har været anvendt. Jeg mener at huske, at den bestemmelse har været anvendt inden for de seneste år, og i øvrigt at det var et medlem af ministerens eget parti, der bragte den i anvendelse. Så kan man diskutere, hvor demokratisk det var, men det vil jeg helt overlade til ministerens egen vurdering. Men det er klart, at det er et polemisk argument, som ikke i øvrigt bringer debatten nogen steder hen.

Det, der er den reelle problemstilling her, er jo, at når ministeren ikke blokerer for en plan, som man ganske vist siger at man afviser, så åbner man alligevel for, at man måske kan være med i forhandlinger om nogle dele af planen. Ministeren ryster på hovedet.

Jeg vil gerne have et klart tilsagn her om, at ministeren overhovedet ikke vil gå ind på at forhandle nogen dele af den tysk-italienske plan. Kan vi få et tilsagn fra talerstolen helt klart nu, synes jeg, det vil være udmærket. Det vil være nyttigt at få præciseret.

Både udenrigsministeren og socialdemokratiets ordfører, hr. Robert Pedersen, vil gerne bagatellisere Londonrapporten og sige:

ja men herregud, det er jo ingenting, lidt sekretariat her og lidt om EF-Kommissionens stilling dér, og herregud, lidt om sikkerhedspolitik, og hvad er det hele, det var jo mere eller mindre praksis i forvejen, og sådan noget.

Det sidste vil jeg gerne erkende, og jeg sagde såmænd også i mit første indlæg flere gange, at det er rigtigt, at der i høj grad er tale om knæsættelse af en praksis, som allerede var gennemført, uden at den havde basis i nogen formelle vedtagelser. Jeg synes da, det er beklageligt, at man har haft en sådan praksis, men meget kendetegnende for den måde, det foregår på i EF. Det, jeg og andre opponerer imod, er lige præcis den gradvise, skridt-for-skridt-fremrykning og ændring af positioner, der sker, alt sammen i retning af unionen. Jeg siger ikke, at den union ligger lige om hjørnet, hu hej, og nu må vi skribe op, for hvis vi ikke gør det, kommer den næste år. Jeg siger, at der er en bevægelse stille og roligt, skridt for skridt i den retning, og det er det, der har været kendetegnende for EPS og forskellige andre sider af EF-samarbejdet i den forløbne tid, hvor Danmark har været medlem. Det er det, der er kendetegnende for Londonrapporten i sig selv, og det er det, der – nok så vidtgående – er kendetegnende for Genschersplanen eller den tysk-italienske plan, hvad man nu ønsker at kalde den.

Jeg har hæftet mig ved nogle af de samme formuleringer, som hr. Holger Nielsen gjorde, og ministeren kommenterede en af dem i sit indlæg lige før, men ikke den anden. Jeg vil også gerne have at vide, hvad der ligger i dette med, at der skal være større forståelse mellem Råd og Parlament. Vil man gå med til nogle ændrede procedurer dér, eller mener man bare, at det ville være rart, hvis folk var lidt flinkere ved hinanden, sådan at man kan slippe for den slags stridigheder, som der har været i de sidste år?

Tilsvarende med hensyn til vetoretten, som jo er en ganske væsentlig sag, vil jeg gerne have uddybet ministerens svar her i anden omgang. Er det sådan, at den danske regering er rede til at gå med til nogle ændringer af proceduren for afgivelse af veto, f. eks. sådan, som Genschers har skitseret det, at man skriftligt skal begrunde sit veto med henvisning til nøje konkretiseret, hvilke vitale interesser man påberåber sig? Er den dan-